

ния, които, разпрѣснати до сега по разни периодични издания и списания, бѣха неизвѣстни за по-широкъ кръгъ любители на поезията.

Прѣзъ тази година Пенчо Славейковъ даде най-крупното дѣло на своето творчество — издаде въ два тома работената отъ дълго врѣме негова историческа поема «Кървава пѣсень», (началото на която се появи въ »Българска Сбирка»), съ която прѣсздава художествено епохата на освобождението ни отъ турското робство. Цѣлата поема е написана въ картинни римовани стихове. Поради дължината на стиха, поемата се чете малко тежко, но затова пъкъ той е живообразенъ. Въ «Кървава пѣсень» е опитано да се вплотятъ доста исторически личности отъ прѣдосвободителната ни епоха. Авторътъ се е помжчилъ да ги прѣдстави осияни отъ сжщия ореолъ, съ който ги е оградилъ народния епосъ и народната фантазия. Дали сж вѣрно прѣдадени истинскитѣ исторически образи на визиранитѣ дѣйци за освобождението ни, въ случая не е важно. Защото авторътъ, както ги е взелъ не съсъ сжщинскитѣ имъ имена, е ималъ право да взема характерни чърти отъ едно лице и ги приписва на друго, споредъ както му е по-удобно за художествената цѣна на поемата. Важното е, дали той е можалъ да направи тоя мощенъ поетически размахъ, който да прѣдставя историческата истина на цѣлата епоха, когато зорницата на свободата е огрѣвала петъвъковния мракъ надъ родината ни.

Както, обаче, за чисто художественитѣ достоинства на тази крупна поема, така и за историческата ѝ правда, не е мѣсто да се дава прѣцѣнка въвъ фърчащитѣ редове на тази бѣгла бѣлѣжка. Затова азъ я отбѣлѣзвамъ само, като появяване на една крупна книга въ нашата поезия, която очаква своята прѣцѣнка.

Прѣзъ изтеклата година Пенчо Славейковъ издаде, като номеръ на «Всемирна библиотекa», прѣведенитѣ отъ него стихове изъ нѣмската поезия, подъ заглавие «Нѣмски поети», заедно съ характеристики за авторитѣ имъ. Въ тази антология на нѣмскитѣ поети влизатъ стихове отъ шестнайсетъ поети и три поетеси. За прѣвода на тия стихотворения прѣводачътъ казва въ прѣдговора на сбирката: «Прѣвеждалъ съмъ каквото менъ ми е било драго. Прѣвеждахъ, както менъ ми се е виждало за добръ. Принципи други въ такива работи сж зальгалки за дѣчурлига». Това дава една пълна характеристика на прѣведенитѣ стихотворения. Дѣйствително, както при изпълнението на музикални парчета отъ велики композитори, така и при прѣвеждането на стихове отъ голѣми поети, тоя, който има да се разправя съ тѣхъ, не трѣбва да се държи о буквата на произведението, но все пакъ, ако се послѣдва напълно принципа на П. Сл. — «Прѣвеждахъ, както менъ ми се е виждало за добръ» — е опасно, че може да се отиде до тамъ, че произведенията на велики автори да станатъ неузнаваеми.

Изпъкна съ два тома стихотворения и една драма въ стихове прѣзъ изтеклата година Кирилъ Христовъ. Въ тия си два